

1. Muzikant

In vrijwel het hele complex waren de lichten gedoofd. Achter de gesloten gordijnen was voor veel bewoners de maand juni van het jaar 2018 begonnen zonder dat ze er iets van hadden meegekregen. Op de vierde en daarmee bovenste verdieping brandde wel nog een lichtbron. In die ene kamer werkte Lucas Jonker aan zijn nieuwe meesterwerk. De gitaar die hij in zijn handen vasthield, was een oude. De gebruikssporen van jarenlang gebruik waren goed zichtbaar. Er zat geen glans meer op. Om hem heen lagen stapels papieren, volgeschreven met teksten of verfrommeld in de hoek gesmeten. Hij tokkelde zachtjes op de gitaar om niemand van zijn burens tot last te zijn. Het was inmiddels al ruim voorbij middernacht en alle bewoners van het complex moesten waarschijnlijk vroeg naar hun werk. Lucas niet. Hij verdiende zijn geld voornamelijk als straatmuzikant of met een optreden in het café. Sinds hij en zijn band vier jaar eerder uit elkaar waren gegaan, omdat zijn toenmalige vrienden meer vastigheid wilden met hun inkomen, had hij het moeilijk om rond te komen. Als enige bleef hij actief in de muziek. Het was zijn ultieme doel om door te breken, al leek dat niet meer zo voor de hand te liggen als een paar jaar terug.

Nu woonde hij op tweeëndertigjarige leeftijd in dit kleine appartement. Contact met zijn ouders had hij allang niet meer. Ze verhuisden jaren geleden naar Australië en lieten nooit meer van zich horen. Helemaal naar de andere kant van de wereld. Niet dat hij het erg vond, want Lucas kon nooit goed met ze overweg. Zijn keuzes in het leven werden altijd door hen afgekeurd. Als ze hem nu zouden zien, zouden ze waarschijnlijk nog vinden dat ze gelijk hadden ook. Waar zijn vader een van de grootste softwarebedrijven in Nederland had, moest hij het doen met een minimaal inkomen. Ondanks dat was het nooit

in hem opgekomen om geld te vragen. Het zou wel goedkomen, hield hij zichzelf altijd voor. Daar geloofde hij nog steeds in.

Lucas draaide zich nog een keer om. De rode letters op zijn ouderwetse wekker gaven aan dat het pas 06:17 uur was. Veel te vroeg om op te staan. Nog geen twee uur had hij geslapen. Toch werd hij wakker van al het lawaai buiten. In het drukke Rotterdam was altijd veel rumoer. Buren die luidruchtig de deur achter zich dichttrokken om naar hun werk te gaan of de startende motor van de auto met een kapotte uitlaat. Gecombineerd met de vallende regen van een lentebui op zijn vensterbank, was het te veel geluid om te verwerken.

Lucas stond op uit zijn bed en duwde het openstaande raam dicht. De gierende wind sloeg grote waterdruppels tegen het glas. Het ritmische geluid deed hem beter dan de van mensen afkomstige herrie. Zijn kamer lag nog steeds bezaaid met volgekladde vellen papier. Zoveel uren had hij besteed aan het schrijven van een meesterwerk en opnieuw was er niets uitgekomen. Zijn gitaar lag op de grond naast zijn bed. Het kostte hem de nodige moeite om er uit frustratie niet op te staan, maar hij wist zich in te houden.

Het aanzicht van de kamer maakte hem gedeprimeerd. De hoek met smerige kleding zag er nog het meest opbeurend uit. Hij wilde het wel opruimen, maar zag er vaak de kans niet toe. Hij wilde zijn tijd besteden aan optreden of anders wel aan schrijven. Voor het aankomende weekend stond er ook alweer genoeg gepland. Op de vrijdag en zaterdag kon hij in de avond zijn heil zoeken bij een open podium. Het leverde hem dan wel geen geld op, maar aandacht voor zijn muziek kon Lucas ook gebruiken. Overdag was het een goed moment om op de pleinen van het centrum op te treden. Al moest hij dan wel goed zoeken naar een plek. Hij keek er enorm naar uit. Toch was het verstandig om eerst nog een paar uur te slapen.

In de woonkamer propte Lucas de laatste hap van het ont-

bijt naar binnen. Voor zover hij het een ontbijt kon noemen. Het was al voorbij het middaguur. Hij veegde de kruimels van zijn gekreukte kleding en pakte de gitaarkoffer van de bank. De voordeur klemde, waardoor hij kracht moest zetten om hem open te doen. Met de lift ging hij nooit. Hij kon niet tegen de gedachte dat hij erin vast zou komen te zitten. Het waren veel trappen die hij af moest. Naar beneden was dat niet zo'n probleem. Maar wanneer hij na een lange dag terugkwam, zag hij er tegenop. Toch bleef hij vasthouden aan dit principe.

Het complex waar hij woonde, lag net buiten het centrum. Met de tram was het maar vier haltes. De wandeling naar het opstappunt was niet al te lang. Hij keek er wel tegenop om deze route te lopen. Er werden altijd opmerkingen gemaakt. "Ga je lekker, Ed Sheeran", werd er dan geroepen. Hij leek er door zijn lange slungelige postuur en donkerblond haar helemaal niet op. Zijn ingevallen gezicht had ook niets weg van het ronde hoofd dat het roodharige popidool had. Toch vonden mensen het blijkbaar nodig om hem in die ongemakkelijke situatie te brengen. Hij probeerde zich er maar zoveel mogelijk van af te sluiten. Ze zouden wel anders praten als hij eindelijk hits scoorde.

Zittend in de tram kwam hij dan wel weer tot rust. Hij genoot van alle andere mensen die ongemakkelijk probeerden oogcontact te vermijden. Slechts een enkeling keek van hem naar zijn gitaar en gaf hem dan een glimlach. Alsof ze wilden zeggen dat hij zijn best moest doen vandaag. Dat was waarschijnlijk niet zo, maar hij beeldde zich dat graag in. Vandaag was er toch iets anders dan anders. Twee rijen verderop zat een man naar hem te kijken. Hij droeg een gerafelde bruine jas met ruiten erop. Op zijn hoofd had hij een platte pet waaronder twee lichtblauwe ogen wijd opengesperd stonden. Op zijn schoot hield hij een krant die hij vasthield met zwart uitgeslagen vingers. Ze oogden ongezonder, bijna levenloos. Zijn indringende blik was op hem gericht. Lucas wist zich er geen houding bij te geven en besloot om de man een zelfverzekerd knikje te